

Полудѣли, съ разчорлени коси и безумни очитичаха селенитѣ къмъ огромния пожаръ. Облацитѣ се събаряха съ отсѣченъ трѣсѣкъ все по-близо и по-близо. А огънятъ бѣгаше надолу край дола, нивитѣ прѣщѣха и зеленитѣ синури се гърчеха като пребити змии.

Рукна едъръ дѣждъ.

*

Виждате ли кръстатия камѣкъ надъ Коминчето. И подъ него крушката самодивката. Тѣй я помнятъ отколе — нито старѣй, ни плодъ ражда. Тамъ е Янинъ гробъ. Едно време Дели Пею съ два чифта биволи земята дѣнилъ и до гърди храна жъналъ. Едно време тамъ се сбили Никола—Яниния годеникъ и Змея. Земята пламнала—изгорѣли. Отдолу подъ нивата жумоляла дѣдо Пеювата чешмичка съ петъ каменни корита. Подъ крушката баба Пеювица вързвала Янината люлка и Змея идвалъ да я люлѣй. Откакъ изгорѣха нивята, никой не отишълъ да забие рало, а чешмата пресъхнала.